

Til Daniels artikkel

Etter å ha sett nærmere på Daniels artikkel vil jeg trekke frem to momenter. Det ene er spørsmålet om en blind eller meningsfull evolusjon, og det andre, som er beslektet med det første, hvor stor rolle spesialisering og retardasjon spiller i evolusjonen.

Blindhet og mening

Den ene problemstillingen er altså hvorvidt evolusjonen er blind, eller om den har en retning.

The consequences being very strict – evolution is blind, resulting forms depends solely on mutations and natural selection. Its absolutely forbidden to think of evolution having any kind of purpose. (cf. Steve Talbott, Evolution and the Purposes of Life.)

But – if we have eyes opened we can see that the ongoing life itself is imbued with qualities we perceive as “futural”. Evolution doesn’t seem blind to an open mind. We can see that evolution, far from being without direction, far from only governed by chance, has a clear path towards ever more complex and sophisticated forms, in the direction of enabling ever more autonomy, with man as its preliminary climax.

Det er vanskelig å komme til en klarhet i dette spørsmålet. Det kommer av følgende: Når i den menneskelige verden oppstår noe meningsfullt, da er dette forbundet med at det ligger en plan bak saken. Mennesket har en forestilling, og ut fra denne forestilling indtenderer man noe i den ytre verden. Når noe meningsfullt, idfullt, opptrer i den ytre verden, da ligger det nær å tenke at det ligger en eller annen bevissthet bak dette. Men trenger det å være slik? For at mennesket skal utføre noe meningsfullt må det ha en forestilling om det som skal utføres. Men hvordan oppstår forestillingen? Er denne også planlagt? Hva er drivkreftene for at forestillinger oppstår.

Man kan også se på Daniels artikkel. Hvordan blir den til. Den oppstår ved at visse spørsmål stilles, visse svar kommer til, noen av svarene holder ikke mål, nye spørsmål oppstår. I denne prosessen er det at bildet av et område blir til. Dette bildet er ikke der på forhånd.

Dette er grunnen til at Rudolf Steiner retter oppmerksomheten mot tenkningen. Her har vi med en evolverende aktivitet å gjøre som fører til noe meningsfullt, som på forhånd ikke er der. Selve tenkningen er å ligne med naturprosessen, ikke den spaltning som finner sted mellom forestilling og handling.

Rudolf Steiner behandler spørsmålet ovenfor i kap. 11 i ”Frihetens filosofi” (XI.WELTZWECK UND LEBENSZWECK (BESTIMMUNG DES MENSCHEN)

Retardasjon og spesialisering

Det andre momentet er spørsmålet om retardasjon og spesialisering, som også er grunnkrefter i tenkning. I utviklingen av tanker omtales disse kreftene, slik jeg ser det, som induksjon på den ene siden, noe generelt tenkes ut fra noe spesielt, og deduksjon på den andre, noe spesielt fremtrer ut fra noe generelt.

I den matematiske morfologien er disse spørsmålene sentrale, og problemstillinger rundt disse spørsmålene har ført til at en levende geometri ikke har kunnet utvikle seg. En nøkkel når det gjelder

evolusjonen kan være at gjennomgangen til den nye generasjonen, altså til den nye embryonalutvikling, har vi en fullstendig retardasjon.

For hver generasjon bringes individene tilbake til typene. Individene har så en rute der elementene spesialiseres. Dette ser ut til å kunne holdes tilbake.

Morten